

Oisimpa jo laiturissa

Kirjoittanut Anja Karkiainen

Ylitän ulappaa suurta,
soudan selkää saaretonta
ylläin synkät pilvenlongat,
myrskyn merkit melkein mustat.

Jyrähtää jykevä ääni
yltyy ylhäällä jylinä.
Leiskahtavat leimahdukset
ristiin rastiin taivaan halki.
Putoaa pisara suuri,
seuraa toinen, kiihtyy tahti,
sataa kohta jo kohisten,
rankka kuuro tuo rakeita.

Puuskissa kovan puhurin,
suuren tuulen tuivertaissa
kokan ohjaan rantaa kohti,
lahden laituriiin yritän
ankarasti ponnistellen,
hampaitani yhteen purren,
pelon riippa rinnassani,
säikähdys sydämässäni.

Olen niin peräti pieni,
myrskyn armoilla avuton.
Voimani ovat vähäiset,
kykyne kyseenalaiset.

Syvältä sisimmästäni
takaa turtuneen tajunnan
esiin pyrkii nöyrä pyyntö,
kumpuaa rukous harras:
Varjele, vesien Herra!
Salli, säitten hallitsija,
ettei iske taivaan nuoli,
satuta salamanisku,
vihuri venettä kaada,
laine lastasi hukuta!